

Buff: Den ærede Indleder af denne Sag, det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojsen), som jeg meget beklager ikke er til Stede her i Aften, sluttede sit Foredrag med at sige, at det vilde være meget at beklage, om denne Sag skulde bidrage til at rejse en Storm mellem Demokratiet og Landboerne. Det tror jeg nu ikke, det ærede Medlem behøver at ængste sig for, og det forekommer mig — og det er det, jeg nærmest vil fremhæve i de saa Bemærkninger, som jeg vil gøre i denne Sag — at man gør Sagen den allerbedste Tjeneste ved, hvis man kunde være saa heldig at bidrage til ved sine Udtalelser at faae denne Sag sat paa det Standpunkt i Debatten, som den bør staa paa. Det forekommer mig, at det bør siges, at det hverken er en politisk Sag i den Forstand, hvori vi ellers tale om Politikk, eller en social Sag, men en rent økonomisk Sag, og mit Bevis for, at det hverken er en politisk Sag eller en social Sag, men en ren og bar økonomisk Sag, det er dette, at, naar man f. Ex. ser paa Pressen heri Byen, saa ser man Social-Demokraten og Avisen i stjon Forening med hinanden under Armen, Frederik Hansen og Wiinblad ere saa enige som to røde Kæer om, at Kunstsmørret eller Margarinen endelig ikke maa lægges øde. Se vi os om her indenfor vore egne Vægge, saa er Forholdet jo dette, at i det Udvalg, der blev nedsat i Fjor, saae man i broderlig Kammeratskab og Enighed det ærede Medlem fra Syngby (Kofen) og det ærede Medlem fra Skanderborg (S. Sørensen) med hinanden under Armen. Gik vi videre, saa saae vi, at det ærede Medlem fra Bektervig (N. Andersen) og det ærede Medlem fra Stege (Bojsen) ogsaa trolig fulgte ad. Høire gik i Stykker i Udvalget, Benstre i lige Maade. Det forekommer mig altsaa, at det er saa klart som Dagen, at denne Sag ikke er nogen politisk Sag og heller ikke nogen social Sag, men et økonomisk Spørgsmaal, og, dersom vi kunde faae denne Sag i Debatten baade her i Salen og udenfor saavel som i Pressen sat paa dette Standpunkt, som den virkelig i Sandhed bør staa paa, da vilde ikke Lidet være vundet, da vilde al den Ophidselse, der formodentlig kunde komme til Stede baade hist og her, lægges sig, og man kunde forhandle om denne Sag ganske rolig og naturlig. Det har jeg nu ønsket at slaa fast, og det forekommer mig, at det vilde fremtræde særlig tydeligt heri Salen, og jeg tør indestaa for, at f. Ex. det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm) og det ærede Medlem fra Fredensborg (Sage) nok vilde finde hinanden i den

Debat. Det har de gjort i Fjor, og det vilde de naturligvis ogsaa gøre i Aar, skjøndt Gud skal vide, at de ellers vist ere uenige om Alt mellem Himmel og Jord; først i Kunstsmørret begynde de at finde hinanden. — Jeg nævner disse fattige Exempler, fordi jeg ønsker for mit personlige Vedkommende at bidrage til, at Forhandlingen kan ledes i det rette Spor, saa at vi kunne behandle Sagen nøgternt, saglig og som rent økonomisk. Nu er det gjentaget, jeg kan næsten sige til Trivialitet, og vil blive det oftere — det kan ikke være Andet i en Debat som denne — at vort Smør er en Hovedudførselsartikel. Naar Nogle, som i Fjor havde hørt Debatten, ere blevne forbausede over, at vi i Fjor sad her i Rigsdagen og forhandlede denne Sag i tvende Dage, saa siger jeg, at det forundrer mig snarere, at vi ikke sad i mange flere Dage, og det var for mig forbausende, at de Folk, der sagde dette, slet ikke havde faaet Diet op for, at det for saa vidt er det største økonomiske Spørgsmaal, vi have forhandlet her i Rigsdagen. Vi have aldrig forhandlet over en lav Eko Forslag af større økonomisk Betydning end det foreliggende og Forvarssagen. Det er to Sager, der hver paa sin Side angaar de største økonomiske Interesser. Nu er det da naturligt, at, naar vor Hovedexportartikel er til Forhandling i Lovgivningen, og det store Flertal af Medlemmer netop er valgt af den Del af Befolkningen, som er Landbrugere, saa maa denne Sags Forhandling være af største Interesse for os. Det, der for mig altsaa er Hovednerven i det hele Spørgsmaal, er aldeles ikke det, som Modstanderne af det Standpunkt, jeg staa paa, altid ville se at bringe Debatten over paa, nemlig vort Hjemmeforbrug. Det afgjør slet ikke Priserne, og det spiller for os Landmænd en saa uhyre lille Rolle. Vi bør jo erindre, hvorledes Stillingen i dette Dieblit er her i Landet, at ikke alene Herremændene og de større Landeieendomsbesiddere ere i Stand til at møde med et stort Mærke i England, men at vi Bønder ogsaa ere i Stand dertil, efter at Andelsmeierierne ere blevne udbredte og stadig udbredes mer og mer. Det, som er Hovednerven for dem, der staa paa samme Standpunkt som jeg, er, at vi ere bange for, at dersom Kunstsmørret faar Lov til at muntre sig, som det vil, saa vilde vi komme til at ødelægge vort Renomme paa det engelske Marked, og det vilde være til uberegneligt Tab for Danmark. Det er ganske kort det, som er Hovedbetragtningen fra vor Side. Nu siger man fra den anden Side: De behøve slet ikke at være bange, De kunne ganske rolig blive ved at